

ПХЕНЬЯН. (ТАРС). 6 липня тут відбулось урочисте засідання представників громадськості Пхеньяна з нагоди десятиріччя Договору про дружбу, співробітництво і взаємну допомогу між СРСР і КНДР. Воно було організоване Пхеньянським міським комітетом Трудової партії Кореї, Пхеньянським народним комітетом і центральним правлінням Товариства корейсько-радянської дружби.

З промовами на зборах виступили заступник Голови кабінету міністрів КНДР, Тен Дюн Іхек і глава радянської партійно-урядової делегації, член Політбюро Центрального Комітету КПРС, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР, К. Т. Мазуров. Їх виступи не раз переривалися оплесками.

СВЯТО ЄДНОСТІ

ТОЛБУХІНЦІ В ГОСТЯХ У КІРОВОГРАДЦІВ

Кожна зустріч з дорогими болгарськими друзями перетворюється у свято братерства, непорушної інтернаціональної єдності болгарського і радянського народів. Так було в дні, коли на Кіровоградщині гостювала делегація болгарських юнаків і дівчат — учасників фестивалю радянсько-болгарської молоді. В цьому ми переконуємося і нині, коли на нашій гостинній землі перебуває група партійних працівників Толбухінського округу НРБ у складі секретаря окружного БКП Петко Петкова, завідувачого організаційним відділом окружного Івана Демирева, першого секретаря Шабловського райкому БКП Кирила Янушева і секретаря обласного партійного комітету села Крушари Надялки Кабзкіцазі.

6 липня на межі нашої області дорогих гостей зустріли представники Олександрівського району. Перший секретар Олександрівського райкому КП України В. Я. Мазлоченко сардечно привітав болгарських друзів, виголосив привітання

на честь радянсько-болгарської дружби.

А ось і Кіровоград. Тепла, хвилююча зустріч була влаштована болгарським братом на площі імені Кірова. Другий секретар міському КП України А. Д. Сухачов привітав партійних працівників Толбухінського округу з прибуттям на орденочесну Кіровоградщину, побажав їм успіхів у роботі. Дізната в українських національних костюмах вручають гостям хліб-сіль.

З сердечним словом привіту від болгарського народу виступив Петко Петков.

В той же день в обкомі КП України відбулася зустріч болгарських партійних працівників з секретарями обкому партії. Про роботу обласної партійної організації по виконанню рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України розповів перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак.

Вчора група партійних працівників Толбухінського округу побувала в Новоукраїнському районі.

Перші зустрічі. Вгорі — гостей вітає багатоплодні площа імені Кірова у Кіровограді, ліворуч — господарі і гості обмінюються сувенірами.
Фото В. КОВПАКА.

ВІД'ЇЗД РАДЯНСЬКОЇ ПАРТІЙНО-УРЯДОВОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ В МНР

На запрошення Центрального Комітету Монгольської Народно-революційної партії та уряду Монгольської Народної Республіки для участі в торжествах, присвячених 50-річчю Монгольської народної революції, з Москви в Улан-Батор 7 липня відбула радянська партійно-урядова делегація на чолі з членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Ради Міністрів СРСР О. М. Косигінін.

До складу делегації входять — секретар ЦК КПРС М. С. Соломєнцев, член ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів Казах-

ської РСР Б. Ашімов, член ЦК КПРС, міністр промислового будівництва СРСР О. М. Токарев, член ЦК КПРС, перший секретар Бурятського обкому КПРС А. У. Модогоєв, член ЦК КПРС, перший секретар Тувичського обкому КПРС С. К. Тока, заступник міністра закордонних справ СРСР М. П. Фіроубін, член Центральної ревізійної комісії КПРС, командуючий військами Забайкальського військового округу генерал армії П. О. Белік, член ЦК КПРС, посол СРСР в МНР С. М. Щетинін.

ОРДЕН ЛЕНІНА— ІНДУСТРІАЛЬНОМУ РОСТОВУ

РОСТОВ-НА-ДОНУ. (ТАРС). Урочисто відзначили ростовчани вручення рідному місту ордена Леніна. Найвищої нагороди Батьківщини індустріальний Ростов удостоєний за великі успіхи, досягнуті трудящими міста в господарському і культурному будівництві, у виконанні завдань п'ятирічного плану по розвитку промислового виробництва і особливо галузей машинобудування.

Відбулись урочисті збори, присвячені врученню ордена. З промовою на них виступив секретар Центрального Комітету КПРС К. Ф. Катусев. Від імені ЦК партії, Президії Верховної Ради СРСР, Радянського уряду він щиро поздоровив робітників, інженерно-технічних працівників, усіх трудящих з високою нагородою Батьківщини і прикріпив орден до прапора міста Ростова.

ТВІЙ ВКЛАД У П'ЯТИРІЧКУ

МОСКВА. (ТАРС). Як краще організувати свою працю, з більшою користю для суспільства, народу, що треба зробити, щоб рішення XXIV з'їзду дістали втілення в особистій п'ятирічці кожного хлібороба, тваринника? Ці питання стали темою великої розмови на всесоюзній зустрічі керівників колгоспів і радгоспів, передовиків сільського господарства на ВДНГ СРСР.

Зустріч проводить редакція журналу «Крестьянка», Міністерство сільського господарства СРСР, ЦК профспілки робітників і службовців сільського господарства і заготівель.

Учасники зустрічі слухали доповідь заступника міністра сільського господар-

ства СРСР А. П. Чубарова про завдання сільських трудівників у дев'ятій п'ятирічці.

Про свою особисту п'ятирічку, особистий вклад у всенародну справу розповіді свинарка з колгоспу «Россія» Вінницької області, Герой Соціалістичної Праці М. П. Бабенко. За п'ять минулих років вона виростила 3,5 тисячі поросят. І ось новий рубіж — 5 тисяч!

З гордістю говорила про сімейну п'ятирічку доярка радгоспу «Віпце» Латвійської РСР А. Пегрікайте. Разом з своєю матір'ю і двома сестрами вони зобов'язалися надати близько 3 тисяч тонн молока. Це — майже чверть радгоспного плачу.

«Рубін» приймає поповнення

У львівських медиків склалася уже традиція — кожного року один із своїх студентських будівельних загонів направляти у Польщу. Люблінська ж медична академія, в свою чергу, свій загін направляє на Україну.

Ось і цього разу на Кіровоградщину приїхала група польських студентів, щоб допомогти колгоспам у спорудженні будівельних об'єктів.

На пероні Знам'янського вокзалу ще задовго до прибуття поїзда «Львів — Дніпропетровськ» зібралися члени обласного штабу студентських будівельних загонів, працівники Знам'янського міського і Бобринецького райкому комсомолу, члени будівельного загону «Рубін», піонери.

Коли поїзд прибув, із вагону вийшли одинадцять студентів. І хоч мова у них інша — потреби в перекладачі ніхто не відчув. Люблінські студенти здавна дружать із львівськими.

Тут же, на пероні, відбувся короткий мітинг. З привітанням виступили комісар обласного штабу Станіслав Бергельсен, перший секретар Знам'янського міського комсомолу Анатолій Рагулін, командир новоприбулого загону Стасек Бурек.

Із Знам'янки польські студенти відбули у Бобринецький район. Туди, де трудиться загін «Рубін» Львівського медичного інституту. Разом вони споруджуватимуть у колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС село Новогорівки клуб, корівник. Всього мають виконати робіт на суму 143 тисячі карбованців.

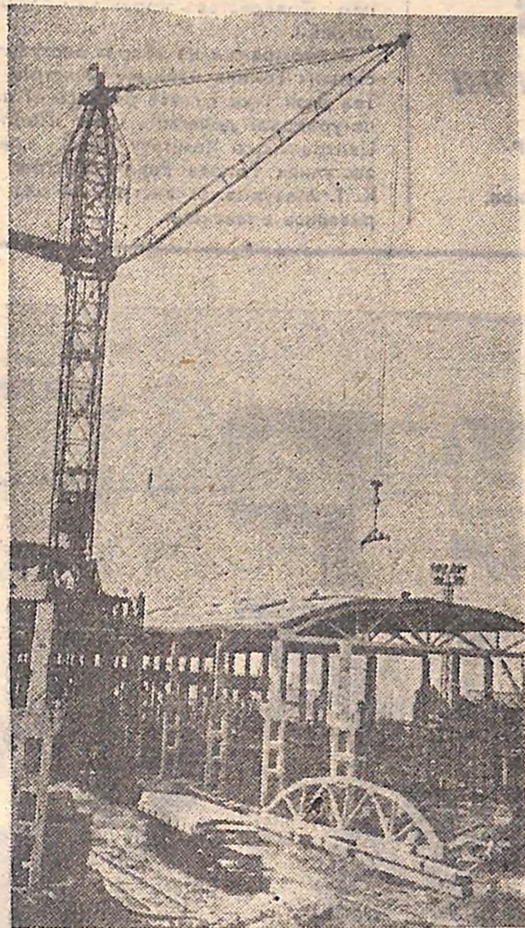
На фото: зустріч студентів Люблінської медичної академії в Знам'янці.

Г. ІВАНЧЕНКО.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Алла Яшан — випускниця Брусівської восьмирічної школи, що у Компанієвському районі. Як і п'ять старших сестер, стала доліжкою у колгоспі імені Франка. За роботу взялася пономарем, сільським, з вогником, у передових доярках навчається майстерності, прагне бути у їхніх рядах. Комсомолка Яшан (фото праворуч) завоювала шану серед односельчан сумлінною працею, наполегливістю.

Фото М. ЖИТНЬОГО.

Кіровоградський завод «Червона зірка» розширює свої межі.

Фото В. КОВАКА.

Сурмачі грають збір

ЧЕРНІВЦІ. (РАТАУ). Військово-спортивна гра дітей з романтичною назвою «Зірниця», що стартувала в школах, прийшла до республіканського фінішу. Вчора в обласному центрі Буковини відбулося відкриття фіналу цієї всеукраїнської гри.

На святково прикрашеній площі вишукувалися юнаки — переможці обласних оглядів. Кожна область представляла одним загном, який добився в попередніх змаганнях на сміливість, стійкість і винахідливість найбільших успіхів.

Від імені учасників урочистої лінійки учень Івано-Франківської середньої школи № 12 Микола Горобець доповідав про чинності штабу по проведенню республіканського фіналу «Зірниця», який Героєм Радянського Союзу, генерал-лейтенантом танкових військ загону З. К. Слюсаренку про готовність до гри. Начальник штабу поздоровляв юнаків з перемогою в «боях місцевого значення» і бажав їм «не підкачати» в республіканському фіналі військово-спортивної гри, яку подюбили всі піонери і школярі. Найкращі п'ять загонів, сказав він, візьмуть участь у всеукраїнському фіналі «Зірниця».

Юних спадкоємців бойової слави старшого покоління привітали перший секретар Чернівецького обкому КП України О. С. Григоренко і секретар Центрального Комітету ЛКСМУ Ірина Хоменко.

Під звуки духового оркестру піднімається прапор гри, що має відбутися. Потім загони юнаків, вишукуючись у колоні, вирушають до центру міста. Вони поклали квіти до пам'ятки В. І. Леніну.

— Громадяни пасажирів, поїзд Москва — Кременчук підходить до першого перону, — пролунав голос з репродуктора.

Заскреготавши гальмами, зупинилися вагони. І в цей час знову почувся знайомий голос:

— Товаришу Топорков Микола Григорович, на вас чекають біля довідкового бюро вокзалу.

А ще через п'ять миттєвих спостережень хвилюючу зустріч: струнку, тендітну дівчинку оточили три жінки і чоловік.

Найбільше побивалась старенька бабуся. Пригорнувши школярку, вона не в силі була відірватися від неї. А планували собі, мовила:

— Ніно, донечко, вежи нас швидше до нашого Василька...

...Поки автобус везе Ніну та її гостей з Кременчука у Власівку, ми перенеслися до подій, що відбувалися у селищі в грізні дні осені 1943 року.

Група сміливців 1-го гвардійського повітряно-десантного полку на чолі з лейтенантом Василем Топорковим під прикриттям ночі форсувала Дніпро. Не встигли гвардійці ще й окопатися, як ворог обрушив на їх голови шквал вогню. Одну за одною відбивала атаку жменівка радянських воїнів. І після кожної з них рідшали ряди бійців.

Кілька днів протрималися гвардійці на маленькому плацдармі. Відбиваючи чергову атаку ворога, загинули сміливі хоробрі 19-річний лейтенант Василь Топорков...

Майже 28 років відділяють нас від тих трагічних подій, що розігралися на берегах сивої Славути. І весь цей час чекала на Рязанщині сего Василька його рідня. Все їм здавалося, що відчиняться двері, і на порозі стане їх яснокнижний красень.

Та якось у село Меланішине, що у Старомилівському районі, надійшов лист від учениці 8-го класу Світловської середньої школи № 8 Ніни Кривенко, у якому вона сповіщала матері про те, що її син Василь Григорович Топорков спочиває у братській могилі у селищі Власівка, що піонери доглядають ту могилу героїв, які віддали своє життя за щастя майбутніх поколінь.

Невдовзі після цього Ніна одержала листа із Рязані від молодшого брата Топоркова — Миколи Григоровича. Він сповістив, що приїде у Власівку 8 травня 1971 року. Та більше нічого він про себе не написав.

Рано прокинувшись того дня Ніна, мріяла, як зустріти гостя із Рязані. Відпросившись з уроків, Ніна поїхала у Кременчук. Звернувшись до чергового по вокзалу, розповіла про свою турботу. Їй сказали, що допоможуть зустріти приїжджиків...

Прибувши у Власівку, мати лейтенанта Топоркова, 76-літня Олександра Леонівна, брат героя Микола, сест-

ри Марія і Онисія у супроводі Ніни попрямували з автобусної зупинки до братської могили, де поховано 200 радянських воїнів, що загинули під час форсування Дніпра.

Поклали вінок живих квітів на могилу бойових побратимів Василя, гості із Рязані завітали до батьків Ніни Кривенко. Тепло прийняли рязанці Іван Андрійович і Катерина Ігорівна.

Майже всю ніч гості слухали господарів, які згадували далекі дні війни. А вранці Ніна прийшла до директора школи. Потім на шість годин двір'я їхала автомашинка. З неї

ЕКСПЕДИЦІЯ

«ЧЕРВОННИЙ СЛІДОПИТ»

А МАТИ ЧЕКАЛА СИНА...

Вішова кремензний, середніх літ чоловік, груди якого прикрашали медалі.

— Іван Васильович Решетняк — син Василя Юхимовича Решетняка із Золочівського району Харківської області, — відреконструював приїжджиків.

— Горбатюк — директор школи. А це — Ніна Кривенко — начальник штабу червоного слідопиту, — мовив Михайло Артемович.

— То це ж вона розшукала нашого батька — з сльозами на очах кинулась до ділянки, де вояка-героя Ніна і Ліда. Слідом за ними підійшли його дружина Марія Миколаївна, сестра Анастасія Юхимівна, брат Митрофан Юхимович, чоловіки дочок, дружина сина, їх діти. Всього прибуло із Харківщини 11 чоловік.

Не встигла Ніна розповісти на численні запитання харків'ян, як підкотила машина із села Попівки, що у Зіньківському районі Полтавської

області. Двадцять чоловік прибуло звідти. Серед них — син Павла Григоровича Дяченка — Михайло, батько якого похований у братській могилі, дочка Олексія Степановича Троцького — Седюля зі своїми дітьми і близькими та інші. Гостей було близько 40 чоловік.

Рівно о дев'ятій шимувалась традиційна лінійка. У президії — гості, що прибули з різних кінців країни на могилу загиблих. Це все рідня, яка звали чорним слідопитом дізналась про останній день своїх синів і батьків.

Після урочистої лінійки, вишукуючись в колоні, школярі, вчителі, гості попрямували до братської могили. Тут відбувся мітинг. Виступали голова Власівської селищної Ради М. Д. Білясевич, секретар парткому виборничого об'єднання «Дніпро-енергобудіндустрія» І. Г. Удов. Далі — слово учаснику битви за Дніпро Василю Кузьмовичу Шамаю, друг якого Григорій Родіонович Рязанцев, командир батальйону 193 гвардійського стрілецького полку 66-ї гвардійської стрілецької дивізії, теж поліг смертю хоробрих чверть віку тому.

Після із Рязані Микола Топорков і харків'янин Іван Решетняк подякували жителів селища за те, що свято зберігають пам'ять про героїв, які поклали смертю хоробрих в грізні дні 1943 року, залишили учнів бути гідними бойової і трудової слави своїх батьків, старших братів і сестер...

Багато пікантного дізналися піонери від рідних героїв. Прощаючись, гості і господарі обмінялися пам'ятними сувенірами. Слідопити вручали приїжджиків фотографії пам'ятника, спорудженого на братській могилі. І всі дякували юним ентузіастам за велику турботу, яку вони проявили під керівництвом завуча з позначкою та комсомольської роботи Марії Петрівни Хоменко, класних керівників Гали Артемівни Жук, Регіни Степанівни Власівської та інших педагогів.

Іх вихованці Ольга Штепа, Надія Пистун, Ольга Дерев'яко, Надія Стульчикова та інші ентузіасты щоденно ведуть пошук рідних героїв, похованих у братській могилі. Слідопити вже розшукали багато рідних. Серед них — Олександр Андрійович Монаков із Бану, Валентин Іванович Ерестов із Татарської АРСР, Віктор Тихонович Литвиненко з Волгоградської області, Олексій Федорович Аполонів — з Горьківської та інші земляки.

Десятки з них на рахунок і Ніни Кривенко. Очолений цим штаб червоного слідопиту весь час за роботою, весь час у пошуках...

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловської середньої школи робітничої молоді № 2.

и. Світловський.

«МОЛОДЬ» — МОЛОДИМ

Про героїчний шлях одного з бойових загонів ВЛКСМ розповідається в книзі «Історія Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України», випущеній видавництвом ЦК ЛКСМУ «Молодь». Вона допоможе читачам відчувати гарячий подих тих полум'яних літ, коли передова пролетарська молодь разом з батьками билася на барикадах революції, а потім вогні громадянської війни відстоювала нове, світле життя. Сьогоднішні вісімнадцятирічні прочитають про легендарні подвиги своїх ровесників з роки Великої Вітчизняної війни.

На сторінках книги читачі зустрінуть знайомі імена молодих сучасників, які натхненною працею примножують багатства нашої Батьківщини. Серед тих, хто гідно продовжує революційні, бойові і трудові традиції комсомольців минулих поколінь, імена 10 тисяч юнаків і дівчат республіки, яким ЦК ЛКСМУ вручив по примірнику цієї книжки з дарчим написом: «За великі успіхи в праці і навчанні. На честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України».

Книга, підготовлена Інститутом історії партії ЦК КП України — філіалом Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС і Центральним Комітетом ЛКСМУ, написана у формі популярних нарисів. Це друге, значно доповнене видання. Сюди увійшли нові історичні факти, документальні фотоілюстрації.

Наші гості з Белгорода

Ще до приїзду артистів між російським і українським народами, — сказала вона. — Бажаємо вам, дорогі друзі, великих творчих успіхів!

Аматори в національних костюмах піднесли на вишуканому рушничковій традиційній хліб-сіль і кошик з квітами. За довго й гаряче аплодував.

Наші гості відчували гостинність кіровоградців у перший же день гастролей. Перед початком вистави «Ніні на стогах» з теплим словом виступила інспектор мистецького мистецтва В. Р. Онуфрієнко. «Ваш приїзд — розповідь про одну із сторінок міцної дружби

Артисти в цьому спектаклі не просто добре справились з своїми ролями, а створили збірний образ сучасної радянської людини.

Не розчарувались кіровоградці й наступною роботою: вони із задоволенням дивилися спектакль «Джонні Герхардт» за мотивами твору Т. Драйзера.

Гості з Росії перебувають також у районах області.

Т. КАЛЬНИНСЬКА.

На фото: сцена з вистави «Ніні на стогах».

Фото В. КОВАКА.

11 ЛИПНЯ 1971 року готуючи МНР відзначають 50-у річницю Монгольської народної революції, яка принесла їм національне і соціальне звільнення.

Прототипом дозвиг століть для монгольського народу боротьба за національне звільнення, за краще життя. Ця боротьба з новою силою розгорнулася під впливом Великої Жовтневої соціалістичної революції, що нанесла нищівний удар по світовому імперіалізму і його колоніальній системі. Натхненні ідеями Жовтня, передові люди Монголії на чолі з Д. Сухе-Батором і Х. Чойбалсаном у 1919 році організували підпільні революційні

1940 року, були здійснені глибокі антиімперіалістичні і антифеодальні перетворення. Народна влада в перші роки після революції анулювала заборгованість іноземним купцям, відмінила кріпосне право, звільнила феодалів політичних прав, їх господарства обкладала податками. Проголошення Монголії в 1924 році республікою і прийняття першої демократичної конституції, було новим могутнім ударом по феодальній підвалинах. В результаті послідовного проведення комплексу соціально-економічних заходів, в тому числі експропріації приватної власності, світські й ду-

ціалізму, дякуючи тісному союзові і дружбі з першою країною соціалізму — Радянським Союзом, дякуючи його всебічній братній допомозі, з перших днів народної революції між Радянською країною і Монголією склалися відносини, засновані на принципах пролетарського інтернаціоналізму, взаємної допомоги, рівноправності і поваги державного суверенітету. Радянський Союз без будь-яких політичних умов завжди надавав і надає Монголії найрізноманітніше сприяння розвитку всіх галузей економіки і культури.

Братня дружба і тісне співробітництво, що встановилися між нашими країнами, пройшли перевірку в ході спільної боротьби з спільними ворогами. Радянський народ і його Збройні Сили чинили неоціненну допомогу Монголії в розгромі білогвардійських банд в 1921 році, японських агресорів у 1935—1936 роках і 1939 році в районі ріки Халхін-Гол. Під час війни з гітлерівською Німеччиною та її союзниками, трудящі МНР вважали своїм священним обов'язком надавати допомогу своєму великому другові — радянському народові і його героїчній армії, яким довелося винести основний тягар війни з німецькими загарами. Монгольський народ, рішуче став на бік антигітлерівської коаліції, свої основні зусилля спрямовував на зміцнення обороноздатності країни, надання допомоги СРСР. «Все для фронту, все для перемоги» — під таким лозунгом трудилися і арати Монголії. На фронт йшли залізничні состави з продовольством, шинелями, валіками, чоботами, теплими унтами для льотчиків. Кожен стався надати посильну допомогу радянському народові в розгромі лютого ворога людства, являючи в фонд допомоги фронту гроші, дорожчизни, худобу.

На кошти, добровільно зібрані монгольськими трудящими, була створена танкова піхота. Вона стала основою танкової бригади «Резолюційна Монголія», яка пройшла з боями від Підмосков'я до Берліна. Була створена також авіаескадрилья «Монгольський арат», яка завершила війну в районі Праги. МНР дав потрібну допомогу понад 470 тисяч копей.

Монголо-радянська дружба — запорука наших перемог і успіхів нашого народу в будівництві соціалізму, надійна гарантія його свободи і незалежності. Трудящі МНР, вірні заповітам великого Леніна і безстрашного Сухе-Батора, і надалі будуть боротися за зміцнення нерушних уз братньої дружби з радянським народом, з народами інших соціалістичних країн.

Ю. ЦЕДЕНБАЛ,
перший секретар ЦК МНРП,
Голова Ради Міністрів МНР.
(АПН).

Улан-Батор.

ВИПУСК
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ
50-РІЧЧЮ
МОНГОЛЬСЬКОЇ
НАРОДНОЇ
РЕВОЛЮЦІЇ

Успіхи сільського господарства

Монгольська Народна-революційна партія і уряд провели велику роботу, щоб перевести сільське господарство на рейки соціалістичного розвитку. За роки народної влади сталися корінні зміни в житті монгольського сільського господарства. Важливе значення при цьому мало створення сільгоспоб'єднань (СГО).

З моменту завершення кооперування сільських господарств оплата праці членів СГО зросла у 3,2 рази, грошові доходи — у 3,4 рази. Тепер сільськогосподарські об'єднання — великі соціалістичні підприємства, основні постачальники тваринницької продукції. Державі закуповує у них 86 проц. загального обсягу заготівель м'яса, 77 проц. вівни і 84 проц. молока.

Нині держгоспи — по сучасному оснащені соціалістичні підприємства.

СЛАВНА РІЧНИЦЯ

організації, які стали ядром створеної в березні 1921 року Монгольської народно-революційної партії. Під керівництвом МНРП наш народ здійснив революцію 1921 року, яка знищила панували іноземних поневолювачів, скинула владу внутрішніх феодалів, встановила владу трудящих.

За підписковий період народ Монголії, під керівництвом своєї партії, пройшов великий шлях боротьби і перемог. На цьому шляху були подолані надзвичайно великі труднощі. Головна трудність — надзвичайна економічна і культурна відсталість країни. Дореволюційна Монголія була однією з найвідсталіших держав Сходу, знаходилася на рівні глибокого середньовіччя. Промисловість й інші сучасні галузі народного господарства були відсутні. Основу економіки складало тваринництво, яке велось найвідсталішими методами. Всю внутрішню і зовнішню торгівлю тримали в своїх руках іноземні торгові фірми, перш за все, китайські купці-лихварі, які похижаючи грабували трудовий народ. Маленька столиця електростанція потужністю в кілька десятків кіловат, майже ніякої друкарні з трьома складачками, примітивна шахточка з ручним видобуванням вугілля — такою була спадщина, одержана народною владою від старого ладу.

Революція поклала кінець стражданням монголів, відкрила перед ними світлі перспективи прогресу. Обростаючи новими знаннями про можливість некапіталістичного розвитку раніше відсталіх країн, МНРП очолила боротьбу монгольського народу за подолання його багатовікової відсталості, за створення суспільства без експлуатації.

На першому демократичному етапі революції, що завершилася приблизно до

ковні феодалі до 1939 року були ліквідовані як клас, а іноземний торговий капітал витіснений із економіки країни приблизно до середини 30-х років.

Видатні досягнення революції — створення й розвиток національної промисловості, автомобільної, залізничної й повітряної транспорту, радіо-телеграфної й телефонної зв'язку, сучасної торгівельної й фінансово-кредитної систем. На базі корінних перетворень у сільськогосподарстві створені великі соціалістичні господарства — держгоспи і сільськогосподарські кооперативи, в які на добровільних засадах об'єдналися колишні скотарі-одноосібники. Нині на кожний кооператив припадає в середньому по 60 тисяч голів громадської худоби, 15 тракторів, 9 автомобілів й іншої техніки.

Партія і народна держава широко розгорнули культурне будівництво. В країні ліквідована неписьемність, введена система загальної початкової, а нині загальної середньої освіти, створена сітка професійно-технічних училищ, технікумів і вищих навчальних закладів. Успішно працюють Академія наук, галузеві науково-дослідні інститути, сучасні музеї і театри, кінотеатри, палаци культури, бібліотеки. Нині у нас видаються десятки газет і журналів.

Неухильно підвищується матеріальний добробут, культурний рівень народу. За минулі після революції півстоліття сальність населення МНР і середня тривалість життя підвищилися. Приріст населення складає в середньому 30 чоловік на тисячу за рік. Із кожних п'яти громадян один називається. За останні 30 років національний прибуток МНР виріс в 5 разів, а реальні прибутки трудящих — в 4,8 рази.

Монгольський народ зміг здійснити історичний перехід від феодалізму до со-

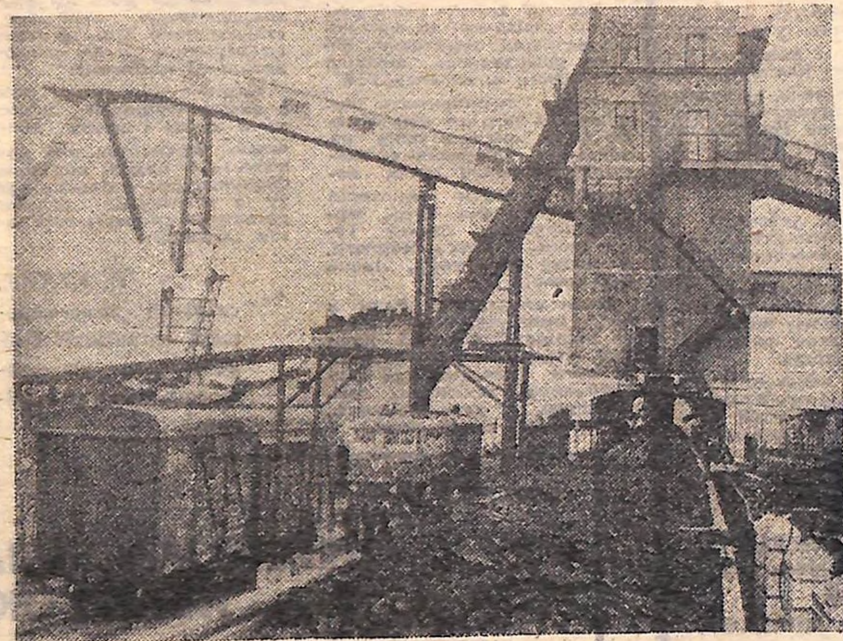
До революції в Монголії була тільки одна вугільна шахта «Налайха», та й та знаходилася в руках іноземних капіталістів. На ній працювало... 12 чоловік, які вручну добували за рік близько 870 тонн вугілля.

Зараз «Налайха» — добре обладнане підприємство, 80 процентів трудовитрат робіт на ній механізовані. В 1970 році шахта стала працювати по новій системі планування та економічного стимулювання. В результаті різко підвищилась продуктивність праці шахтарів. За рік видано на-гора 600 тисяч тонн вугілля. Його собівартість знизилася на 34 проценти. На шахті працює шість тисяч праці МНР, три гірники — депутати Великого народного хуралу.

Зараз майже в усіх аймаках Монголії є шахти. В минулому році гірники видобували 2300 тисяч тонн вугілля. На фото: навантаження вугілля у вагони на шахті «Налайха».

Фото А. БАТАНОВА і К. БОЛДОХОНОВА

Фотохроніка ТАРС.

Продукція камвольно-суконної фабрики Улан-Баторського промкомбінату користується великим попитом в республіці і експортується в 19 зарубіжних країн.

На знімку: в прядильному цеху фабрики.

Фото А. БАТАНОВА і К. БОЛДОХОНОВА.
Фотохроніка ТАРС.

ЩЕ 200 МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ

УЛАН-БАТОР. (Дор. АПН). За роки минулої п'ятиріччя в Монголії відкрилося ще 200 медичних закладів — лікарень, поліклінік, амбулаторій. На їх спорудження держава виділила понад 80 мільйонів тугриків. Зараз лікарську допомогу одержують жителі найбільш віддалених районів республіки.

З розширенням сітки лікувальних закладів зростає потреба у великому числі кваліфікованих медичних працівників. До перемоги народної революції 1921 року в Монголії не було жодного лікаря. Нині на кожні 10 тисяч жителів припадає 17 лікарів.

КОЛИ він народився, його назвали СРСР — на честь великої братерської країни. Він виріс, став солдатом Народної армії. Одного разу безіменна річка, що тече через місто, де стояв його підрозділ, від танення в горах льодовиків і великих дощів вийшла з берегів. Особистий склад мотороїстрельної частини імені маршала Чойбалсана було піднято по тривозі. Одним з перших на врятування життя відправився на своєму бронетранспортері-амфібії боєць по імені СРСР. Багато разів заставляв він машину пірнати у вирючу річку і знову виходити на берег. Десятки людей, що потрапили в біду, були врятовані, врятоване і їх майно.

В той, останній раз, коли бронетранспортер знову кинувся в річку, він наштуквав-

ТАКИХ ІМЕН БАГАТО

ся на величезний підводний валун і перевернувся. Так загинув син монгольського арата. В кармані його гімнастички товариші знайшли заяву про прийом в партію та вірші про полковий прапор.

Цю історію повідав мені, коли я оглядав експонати музею бойової слави частини, її командир генерал Е. Церендорж.

Ось уже 30 років, як Церендорж, в минулому скотар, служив під бойовими прапорами батьківщини. Частина, якою він командує, старша за нього на 13 років. В 30-х роках вона брала участь в придушенні контрреволюційного зако-

лоту на крайньому заході країни, відбитті наскоків японських загарбників на сході. В одному строю з радянськими кавалеристами монгольські кіннотники рубали шаблями японських мінітаристів на берегах Халхін-Гола, а в 1945-му разом з воїнами Радянської Армії, зробивши тисячокілометровий марш-кидок, брали участь в розгромі японських окупантів і визволенні Північної Кореї.

Воїни частини дбайливо зберігають і збагачують її бойові традиції. Вона переозброєна, оснащена тепер сучасною технікою. Ще служать ветерани славіх бойових років. Це офі-

цери Жугдер, Дашням, Хас-Базар і єдина жінка-водій старшина Думаа, яка сіла за руль в 1939 році і до цього часу чудово виконує свої обов'язки. Але, звичайно, основний склад частини зараз — молоді. 80 процентів офіцерів — віком від 25 до 35 років. Командири не тільки самі досконало володіють військовою справою, але й вміло передають свої знання та досвід солдатам.

На широку долину, обрамовану високими сопками, повільно виповзають машини. Потім різко набирають швидкість. Це бронетранспортери.

Неподалік від того місця, де стоїмо ми, спостерігачі, вони зупиняються. З борів зіскакують солдати і йдуть в атаку. Чується могутнє «Ура!». За сопками тренуються загінники...

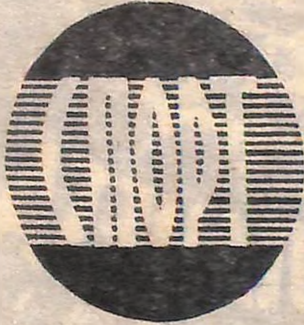
Знову загудю а бійця, котрий носив ім'я моєї батьківщини. В Монголії багато батьків дають дітям російські імена — в пам'ять про лікаря, що прийшов на допомогу, про геолога, що розвідав поклади корисних копалин в їх республіці, про спеціаліста, що пробури артезіанську свердловину в безводній Гобі, про полководця часів Халхін-Гола та Вітчизняної війни... В цьому — ще один прояв взаємної любові та братерства народів двох країн.

Г. ХАРЧЕНКО,
оласкор АПН.

Улан-Батор.

СТАРТИ В РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ

Залікові очки юних стрільців

І знову збільшився баланс здобутків, які вибороли наші спортсмени у фінальних змаганнях V Спартакіади УРСР. І на цей раз кіровоградці вітали наймолодших своїх друзів. Юні стрільці нашої області за два дні змагань на вогневому рубежі набрали ще 134 очка. У перший день змагань вдало виступили Юрій Язиков та Валентина Тришина. У вправі МГ-9 вони були відповідно на 5-му і 7-му місцях. Потім вправу МГ-5. Юрій Язиков виходить на 4-те місце, а його товариш по команді минулорічний

чемпіон республіки серед юніорів Олександр Зам'ятін у вправі МГ-7 піднявся на найвищу сходинку серед призерів змагань. З 300 можливих він вибрав 295 очок.

В третій групі областей, таким чином, наші юні стрільці в загальнокомандному заліку очолили турнірну таблицю, а серед усіх представників фінальних поєдинків були другими.

Г. ТОЛОК,
наш позаштатний кореспондент.

В Кіровограді закінчилися першість області ради ДСТ «Спартак» з гандболу серед чоловічих команд. Дев'ять колективів були розмішані на дві підгрупи. У фінальному матчі зустрілися переможці підгруп — гандболісти «Револішні» та спортсмени обком профспілки працівників освіти. З рахунком 13:7 перемогли ремонтники і стали чемпіонами «Спартак».

На знімку: переможці фінального матчу гандболісти.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

КИШКОВИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

Завдяки успішному розвитку економіки в нашій країні є передумови для здійснення широких санітарно-оздоровчих заходів, і в цьому відношенні багато робиться і зроблено. За останні роки досягнуто значних успіхів у боротьбі з кишковими хворобами, проте захворювання в окремих містах ще має місце.

До групи кишкових інфекцій відносяться: дизентерія, черевний тиф, паратиф, холера, харчові токсикоінфекції і інші захворювання.

Кожен інфекційне захворювання викликається специфічним збудником мікроорганізмом. Своєю назвою «кишкові інфекції» вони одержали тому, що місцем розмноження мікробів є шлунково-кишковий тракт. Джерелом інфекції є хвора людина або та, яка перенесла хворобу, але продовжує виділяти інфекцію у зовнішнє середовище — бактерієносій.

Після зараження людина захворює не відразу, проходить певний прихований період (інкубаційний), який може тривати від декількох годин до декількох днів в залежності від виду збудника, ступеня зараження харчового продукту чи води і стану зараженої людини.

Захворювання дизентерією можуть зустрічатися у вигляді окремих випадків і групових захворювань. Основна причина захворювання кишковими інфекціями — порушення санітарного режиму, несвочасне виявлення та ізоляція хворих. Особливо небезпечні такі промахи в дитячих установах.

Захворювання дизентерією у нашому місті зустрічаються з деяких дитячих установ. У 1971 році були групові захворю-

вання дизентерією в дитячих яслах - садках № 24 (зав. Р. Я. Іваниця) № 35 (зав. Н. Н. Кухар) через порушення санітарного режиму і несвочасне виявлення перших випадків захворювання.

Дослідження останніх років показали, що найбільше значення в поширенні дизентерії і інших кишкових захворювань має харчовий фактор, особливо молоко і молочні продукти. В цьому напрямку велике значення має дотримання потрібного санітарного стану на молокозаводі, дитячій молочній кухні і на інших підприємствах. Однак, на молокозаводі м. Кіровограда (директор З. А. Калініченко) порушується санітарний режим.

Кишкові захворювання можуть поширюватися і з вини підприємств загального харчування і торгівлі, якщо в них порушується санітарно-гігієнічний режим.

Не можна миритися з тим, що міськхарчоторг (директор П. С. Колесник) не встановлює касові апарати в продуктових магазинах з числом робочих місць 4 і більше (магазин №№ 27, 55, 88, 99), не вирішує питання про обладнання мийних з установкою електроні-п'ятилників у магазинах №№ 14, 50, 91 і інших.

Погані справи з забезпеченням продовольством достатньою кількістю обортного паперу, дрібним торговим інвентарем, умивальниками.

Аналогічна картина і в магазинах міськкоопторгу (директор Б. М. Високий). Міський комбінат загального харчування (директор І. Ф. Кальчин) допускає порушення сані-

тарних правил в утриманні їдальні №№ 4, 13, кафе «Світланка».

Порушення в експлуатації водопровідно-каналізаційних споруд, спуск неочищених стічних вод у водойми, аварії каналізаційної мережі можуть бути причиною виникнення як окремих, так і групових захворювань. Особливо небезпечні брудні води водопроводів і колодезів загального користування.

Маючи місце порушення в експлуатації міської каналізації (директор В. З. Калініченко). Тут відсутній оперативність у ліквідації аварій вуличних і дворових мереж. Так, на вулиці Калініна з березня 1971 р. потрапляє, на вулиці Башкирській з 5 травня і до цього часу, по провулку Декабристів з квітня каналізаційні води заливаються вулиці, що не виключає можливості забруднення водопровідної мережі.

Надвірні санітарні установи в окремих житлово-експлуатаційних дворах (№ 4 — начальник П. Я. Темнов, № 6 — начальник С. П. Шелихова, № 1 — начальник Г. Е. Броншів) утримуються в незадовільному санітарному стані, а нерівності цих установ не вживають відповідних заходів.

Після сказаного неможливо прийняти до висновку, що в профілактиці гострих кишкових інфекцій важливою умовою є дотримання гігієнічних правил. Особливу увагу необхідно приділити санітарному стану об'єктів загального харчування, торгівлі і харчових виробництв.

О. ЛЕВАДНА,
зав. епідеміологією міськ-санепідемстанції.

А. МЕЛИХОВ,
зав. санітділом.

ЗА НОВОМІРГОРОДИЯМИ — БОБРИНЧАНІ

ПЕРШ ЗА ВСЕ — АКТИВНІСТЬ

Вони вишукувалися на подвиги техніку, слухають своїх вчителів. Чекають, поки їм вручать дипломи агрономів. Нарешті, директор технікуму Я. У. Хастович називає імена кращих випускників. Говорять про найбільш активних юнаків та дівчат, які відзначилися у навчанні, він заодно згадає і тих, хто був першим в спорті, хто захищав честь учбового закладу на районних та обласних змаганнях. І отак щороку.

За попередню п'ятирічку в нашому технікумі здобули кваліфікацію 167 юнаків та дівчат, 27 з них отримали дипломи з відзнакою. І майже кожен третій був комсомольським активістом, спортсменом. А тепер, коли ці хлопці й дівчата працюють на лавках області, вони знову ведуть за собою молодь. І присягнути, що саме завдяки їх активності на селі зростає фізкультурно-мисловська робота, спортивні починання захоплюються все більше молодих хліборобів.

Отже, плануючи свою роботу, наші комсомольські активісти одним з головних напрямків своєї діяльності бачать вибірку тану ліній, щоб весь навчальний рік сповна підносити активність всього колективу фізкультури, щоб повсякчас зростала масовість і майстерність в спортивних секціях.

Нині спорт у нас поглинає захоплюються 212 учнів. Це тільки ті, що стали спортсменами-розрядниками. А коли триває спартакіада технікуму, то на легкоатлетичні доріжки, волейбольні, баскетбольні, тенісні майданчики виходить близько 600 юнаків та дівчат.

Успішно склали наші учні залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Кожен комсомолец виконав нормативи комплексу ГЗБ.

Коли закінчується навчальний рік, ми відзначаємо і тих, хто мав успіх на обласних спортивних змаганнях. В числі таких хочеться назвати Анатолія Барна, Григорія Рудя, Миколу Соловєва, Галину Головенко, Олега Чорного, Антонію Вернигор, Івана Безуглого.

Наші спортсмени були в числі призерів, коли тривала першість області ради ДСТ «Колос» серед середніх учбових закладів. Тут підзачалися тенісисти, легкоатлети, велосипедисти, футболісти, гандболісти.

В тому, що останнім часом в колективі фізкультури поновились спортивно-масова робота, чимало заслуга громадських інструкторів, які очолили спортивні секції. Кращі з них — Леонід Назарук, Василь Голубович, Леонід Дем'яненко, Анатолій Шевченко.

Підвищенню масовості і активності наших фізкультурників сприяють спортивні поєдинки, влаштовані безпосередньо в технікумі. Найбільш популярні легкоатлетичні змагання. Промислові літні змагання кросменів на приз Героя Радянського Союзу Василя Порика, який колись навчався в нашому учбовому закладі. А ще недавно визначали найсильніших легістатів. В цих змаганнях взяли участь 97 юнаків та дівчат. Переможцями дійшли спортсмени команди, яка захищала честь технікуму на районних змаганнях. Шеренгу переможців очолили Олег Чорний та Павло Мануйлов. А коли мірлялись майстерністю велосипедисти, тут вийшли вперед спортсмени першого курсу, де фізормом Микола Самойчук.

З цікавістю ми знайомилися із зовнішніми, що беруть на себе фізкультурники колгоспу імені Куйбішева Новомірогородського району. Одна з головних турбот новомірогородців — будівництво спортивних споруд. І вірно. Адже без цього не можна сповна підвищити активність спортсменів, організувати масові змагання. Ми тож займаємося цим питанням. Силами студентів у нас будувалися стрілецький тир, баскетбольні та волейбольні майданчики, гімнастичне містечко. І надалі наша спортивна база зростає. В наступному навчальному році ми влаштуватимемо змагання в спортивному залі, до послуг спортсменів буде легкоатлетичний комплекс.

Комітет комсомолу разом з фізкультурними активістами знову і знову визначають орієнтири, які допомагають їм надалі поліпшити фізкультурно-масову роботу в технікумі, залучити до занять спортом всіх юнаків та дівчат.

С. КУЛИК,

секретар комсомольської організації Бобринського сільськогосподарського технікуму.

ФУТБОЛ

ПЕРЕМОГА БУЛА НЕЛЕГКОЮ

У позавчорашньому турі чемпіонату країни з футболу серед команд другої групи класу «А» суперниками кіровоградської «Зірки» були футболісти черкаського «Дніпра», які вперше нині виступають у цій лізі. Старт новачків був невдалим. Вони зазнавали одну поразку за іншою, чимало зустрічей звали до нічиїх. Та чим далі, тим зріпшою ставала їх гра. Спортсмени «Дніпра» вже встигли підняти сюрприз до когось із старожилів другої ліги. Зокрема, вони примушені залишити поле переможцями одних з лідерів зони — футболістів казківського «Шахтаря». А перед приїздом до Кіровограда черкашани в Сумах завдали поразки місцевим спартаківцям, у яких турнірне становище значно краще, ніж у них.

І в матчі з кіровоградцями дебютанти показали свій характер. Вони не поступилися перед більш досвідченими господарями поля, стійко захищалися, сміливо контратакували, часто загрожували взяттям воріт. Пригадаємо один епізод, коли після сильного удару лівого крайнього нападчого гостей «Зірку» врятувала від гола верхня перекладина воріт. Правда, аналогічне сталося пізніше і після удару нашого нападчого Олексія Кашмана.

А взагалі кіровоградці грали не багатьох краще, ніж у попередньому матчі з армійським Києвом. Три рази члени команди не могли добитися успіху. Тільки в другому таймі їхньому захиснику Геннадію Гусеву вдалося вивести свою команду вперед. Цей єдиний гол і вирішив долю зустрічі на користь «Зірки».

Наступний матч 10 липня кіровоградці проведуть також на своєму полі. Вони прийматимуть футболістів вінницького «Локомотива», які після річної перерви знову повернулися в другу лігу і перед останнім туром перебували в середині турнірної таблиці.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ЧЕТВЕР, 8 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.40 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Акселанди на дні». (М). 12.00 — Телевізії. (К). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Для юнацтва. «Честь з молоддю». (К). 18.30 — «Тваринництво — промислову основу». (М). 19.00 — Концерт. (К). 19.20 — «Зірки» — «Розповіді старого моряка». (М). 10.45 — Художній фільм «Гутапервовий хлопчик». (М). 12.00 — Телевізії. (К). 12.10 — «Дель у таборі». Репортаж з республіканського піотар-

фільму «Сага про Форсайта». І серія. «Сімейне творство». (М). 22.35 — Чемпіонат світу з фехтування. (Відень). 23.15 — Телевізії. (К). ДРУГА ПРОГРАМА. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Рідні наспів». Концерт. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Для школярів. «На приз клубу «Нептун». (М). 18.30 — Фільм-концерт «Калинка». (К). 19.00 — «У нас в гостях поет Степан Цициков». (М). 19.30 — Концерт Черкаського народного хору. В перерві — «На добраніч, діти!». (К).

П'ЯТИНИЦЯ, 9 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. Мультиплікаційний фільм «Розповіді старого моряка». (М). 10.45 — Художній фільм «Гутапервовий хлопчик». (М). 12.00 — Телевізії. (К). 12.10 — «Дель у таборі». Репортаж з республіканського піотар-

ського табору «Молода гвардія». (Одеса). 16.55 — «Працює з величчю». (Запоріжжя). 17.10 — Телевізії. (К). 17.30 — «Світ соціалізму». Програма, присвячена 50-річчю Народної революції в Монголії. (М). 18.00 — За накресленнями XXIV з'їзду КПРС. Тележурнал «Прогрес». (К). 18.30 — Зустріч юніорів теледистанції «Орляти» за заслугами майстрів спорту Л. Яшиним. (М). 19.00 — Українське кольорове телебачення. «Запрошуємо на пісню». (К). На Миску. 19.30 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 20.00 — Науково-популярний кінонарис «Мистецтво народу». (К). 20.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (К) — СКА (Ростов). Другий тайм. 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — «Біран молодих». (К). (Львів — Мінськ). 22.45 — Музичний телефільм «Ро-

сійський калейдоскоп». (М). 23.15 — Чемпіонат світу з фехтування. (Відень). 23.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.50 — Новини. (М). 17.00 — «Пісні над Дніпром». Концерт (Ростов-на-Дону). 17.30 — А. Чехов. «На дачі». Телефільм. (К). 18.05 — Новини. (М). 18.05 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Подорож у назу». (М). 18.30 — До 50-річчя перемоги Народної революції в Монголії. Художній фільм «Наша дні Чінгіс-хана». (К). 20.00 — Науково-популярний кінонарис «Мистецтво народу». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К). 20.45 — Фільм-концерт «Співає Римма Волкова». (К). 21.45 — Казка для дорослих «Терем-теремок». (М). 22.45 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (К) — СКА (Ростов). Відеозапис II тайму.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Лунинського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45,35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.